

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1759/06
29.06.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председник већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником Врховног суда Ружом Урошевић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца ЈП ПТТ саобраћаја "Србија" РЈ ПС "ГГ" из Чачка, Улица Кнеза Милоша број 6, против решења Министарства финансија, Пореске управе, Регионални центар из Крагујевца број 01-434-1-00029/2006-3/1 од 16.1.2007. године и број 01-434-1-00029/2006-3 од 4.3.2006. године, у предмету таксене обавезе, у нејавној седници већа одржаној дана 29.6.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВАЈУ решења Министарства финансија, Пореске управе, Регионалног центра из Крагујевца број 01-434-1-00029/2006-3/1 од 16.1.2007. године и број 01-434-1-00029/2006-3 од 4.3.2006. године.

Образложење

Тужилац је поднео тужбу у управном спору којом је оспорио законитост решења Министарства финансија, Пореске управе, Регионални центар из Крагујевца број 01-434-1-00029/2006-3 од 4.3.2006. године, којим је одбијена његова жалба изјављена против решења Министарства финансија - Пореске управе, Филијале Чачак, број 434-1У/148-4 од 24.12.2005. године, а којим решењем је тужиоцу утврђена локална комунална такса за истицање фирме на пословном простору у Улици Радних бригада бб у Чачку за 2005. годину у укупном износу 30.000,00 динара, односно у месечном износу од 2.500,00 динара, са обавезом плаћања у року од осам дана од дана пријема решења. У тужби је навео да је погрешно тужени орган када је одбио жалбу донету у пореском поступку против првостепеног решења, будући да је првостепени орган применом Општинске одлуке о локалним комуналним таксама - тарифног броја 8 који се односи на плаћање локалне комуналне таксе код банака, осигуравајућих друштава и финансијских организација погрешно нашао да је тужилац порески обвезник. Међутим, тужилац није банка, осигуравајуће друштво ни финансијска организација, будући да је Законом о платном промету одређено која правна лица означавају банку. Тужилац не обавља послове платног промета које обавља банка, нити поседује техничку и кадровску опремљеност у поштама за обављање свих послова платног промета које обавља банка. Од тих послова, тужилац у име и за рачун Поштанске штедионице прима уплате од физичких лица у корист рачуна грађана који се воде код штедионице и врши исплате тим лицима као и пријем и наплату чекова по текућим рачунима који се воде код штедионице. Тужилац је, према Закону о јавним предузећима, предузеће које обавља делатност од општег интереса чија је претежна и основна делатност ближе одређена статутом као делатност пошта, под знаком 64110, и као такво је уписано у регистар привредних субјеката. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Врховни суд је поднету тужбу доставио на одговор туженом органу, па је тужени орган обавестио суд да је изменио оспорено решење новим решењем под бројем 01-434-1-00029/3006-3/1 од 16.1.2007. године, којим се, у ставу I мења оспорено решење и то под тачком 1. у погледу лица које доноси решење, тако што се у уводу решења у првој реченици, после израза Регионални центар Крагујевац, додаје израз "и то директор Регионалног центра Крагујевац ББ, на основу овлашћења министра финансија Републике Србије, решење 07 број 112-01-1/46-2006 од 2.2.2006. године" и под тачком 2. у ознаци овлашћеног лица, које потписује решења, тако што се као потписник решења означава "директор Регионалног центра Крагујевац ББ. У ставу II тог решења је наведено да у осталим деловима остаје на снази решење Министарства финансија - Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац из става I диспозитива, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена на решење Министарства финансија - Пореске управе, Филијале Чачак број 434-1У/148-4 од 24.12.2005. године.

Врховни суд Србије је примерак новодонетог решења доставио тужиоцу да се изјасни да ли је задовољан новодонетим решењем и да ли тужбу проширује на то решење, па је тужилац доставио изјаву примљену код овог суда дана 23.4.2007. године на основу које изјављује да није задовољан ставом II диспозитива новодонетог решења, те зато остаје при поднетој тужби у целини и предлаже да суд настави поступак по поднетој тужби.

Поступајући у границама захтева тужиоца из изјаве о проширењу тужбе и на новодонети акт, а имајући у виду да су оспорена решења донета у истој правној ствари, Врховни суд Србије је оценио законитост оба решења туженог органа и нашао да је тужба тужиоца основана.

Оспорено решење број 01-434-1-00029/2006-3/1 од 16.1.2007. године тужени орган је донео применом члана 154. Закона о пореском поступку и пореској администрацији («Службени гласник РС», бр. 80/02...61/05) којим је прописана могућност поништавања и измене пореског решења у вези са управним спором. Овом одредбом Закона овлашћени порески орган, против чијег је решења покренут управни спор, може до окончања спора да поништи или измени своје решење из оних разлога из којих би суд могао да поништи решење и то само ако се на тај начин отклања неправилност или незаконитост у поступку доношења решења и ако се тиме порески обвезник не доводи у неповољнији положај.

У примени овог правног института тужени орган је био дужан да донесе потпуно нови акт којим ће одлучити о захтевима тужбе, те у случају да их уважи из разлога из којих би суд могао да поништи решење, да новим решењем замени у целини решење које је било предмет управног спора и констатује да се тим решењем замењује претходно донето решење, и то у целини.

Међутим, тужени орган је донео решење којим је извршио само измене у уводу решења и потпису овлашћеног лица и констатовао да у осталим деловима остаје на снази раније донето решење које је тужбом оспорено, што је супротно наведеној одредби Закона и правној природи института поништавања и измене пореског решења у вези са управним спором. Наиме, законом је дата могућност својерсне самоконтроле управног акта од стране издаваоца, која се не покреће по службеној дужности него поводом тужбе овлашћеног тужиоца, и то тако што је пружена могућност пореском органу да накнадно успостави законитост сопственог рада, избегавајући судску пресуду, и своју ранију одлуку замени новом, различитом од првобитне, с тим да нова одлука делује *ex tunc*, бришући све произведене правне последице раније одлуке.

Како тужени орган поводом управног спора није донео ново решење којим је у целини изменио оспорено решење, са правним дејством од момента доношења оспореног решења, него је извршио само делимичну исправку и оставио на снази оспорено решење у неизмењеном делу, Врховни суд Србије је нашао да су доношењем овог решења повређена правила пореског поступка од битног утицаја на решење управне ствари.

С обзиром да је понишио новодонето решење из наведених разлога, Врховни суд Србије је ценио законитост решења истог органа бр. 01-434-1-00029/2006-3 од 4.3.2006. године, које је остало на снази, а донето је у истој правној ствари. При том је нашао да су и доношењем овог решења повређена правила управног поступка, јер је решење донело Министарство финансија Републике Србије – Пореска управа, Регионални центар Крагујевац, а потписао га самостални извршилац ВВ, за кога се не зна у ком својству потписује решење.

Одредбом члана 165. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији прописано је да по жалбама изјављеним против првостепених решења донетих у пореском поступку решава министар или лице које он овласти, а одредбом члана 160. став 1. тачка 7. истог Закона да Пореска управа, којом руководи директор, одлучује о жалбама изјављеним против решења донетих у пореском поступку. Одредбом члана 197. став 1. Закона о општем управном поступку, који се сходно примењује на основу одредбе члана 3. став 2., Закона о пореском поступку и пореској администрацији, прописано је да увод решења садржи назив органа који доноси решење, одредбом члана 201. став 1. истог Закона да решење потписује службено лице које га доноси, док је одредбом члана 285. став 2. утврђена обавеза органа да на погодан начин упозна странке која су лица овлашћена за решавање у управним стварима.

Како је оспорено решење потписао самостални извршилац, а из увода решења се не може утврдити да ли је то решење овлашћено за решавање по жалбама изјављеним против првостепених решења донетих у пореском поступку, Врховни суд Србије је нашао да је доношењем овог решења учињена повреда правила поступка коју је потребно отклонити у поновном поступку, а због које суд није могао да оцени законитост оспореног решења у материјално правном смислу.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је поднету тужбу уважио и поништио оспорена решења, одлучујући као у диспозитиву пресуде у смислу члана 38. став 2. у вези члана 41. став 2. Закона о управним споровима, у новом поступку тужени орган је везан примедбама суда и правним схватањем из ове пресуде у смислу члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 29.6.2007. године, У.бр. 1759/06

Записничар Председник већа-судија

Ружа Урошевић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ